

Det har været overvejet at foreslaa optaget en Bestemmelse om, at hver Amtskommunes Vejvæsen skal forestaaes af en Civilingeniør, der benævnes Amtsingeniør. Man har dog ikke ment at kunne optage en saadan Bestemmelse i Lovforslaget, men maa i øvrigt formene, at Amtsraadene — ogsaa under Hensyn til de store Tilskud, der ydes disse gennem Motorafgifterne — ved Ansættelse af Lederne af deres Vejvæsen bør ansætte Civilingeniører for dirigennem at sikre sig fornødne Kvalifikationer hos de paagældende. Spørgsmaalet om de nuværende Amtsvejinspektørers Titel, mener man, bør henvises til Forhandling mellem de respektive Organisationer.

De i Stk. 1 og 2 anførte Regler er i alt væsentligt i Overensstemmelse med § 15 i Vejloven af 1867.

Det har været overvejet, hvorvidt der i Vejloven burde optages en Bestemmelse om, at det paahviler Kommunalbestyrelserne ved Foretagelse af Grusning af de offentlige Veje og Gader at sikre disses Farbarhed i Tilfælde af, at der indtræffer glat Føre. Selv om det maa erkendes, at Grusning af en glat Kørebane ikke bevirker, at Kørslen paa denne kan foregaa med samme Hastighed og Sikkerhed som under normale Vejforhold, betyder Grusningen dog en saa afgjort Fordel for Motorfærdslen, at der bør gruses i størst mulig Udstrækning, naar Vejforholdene gør det paakrævet. Det kunde derfor synes rimeligt at paalægge Kommunalbestyrelserne en legal Pligt til at foretage en saadan Grusning. Naar man imidlertid ikke har stillet Forslag herom, skyldes dette, at en Grusningspligt vilde medføre, at Kommunalbestyrelserne i vidt Omfang vilde blive erstatningsansvarlige i Tilfælde af, at der foraarsages Skade paa Personer eller Gods som Følge af glat Føre. Dertil kommer, at der vilde udkræves et betydeligt og paalideligt virkende Organisationsapparat, for at Kommunalbestyrelserne til enhver Tid kunde sikre sig Underretning om Kørebanernes Tilstand, som erfaringsmæssigt kan skifte fra Time til Time. Endvidere vilde det ikke være muligt, selv om en Kommunalbestyrelse traf enhver rimelig Foranstaltning for at være i Stand til Opfyldelse af sin Grusningspligt, at afværge alle Skader paa Motorkøretøjer m. v., som hidrører fra glat Føre, idet der selvsagt maa forløbe nogen Tid, forinden vedkommende Vejvæsen bliver opmærksomt paa det indtrufne glatte Føre, og inden den Grusning, som derefter iværksættes, har fundet Sted i tilstrækkeligt Omfang.

I Henhold til Stk. 3 gælder som almin-

delig Regel, at det er Amtsraadene, der træffer Bestemmelse om, dels hvilke Arbejder der skal foretages paa bestaaende Hovedlandeveje og Landeveje, dels hvilke nye Hovedlandeveje og Landeveje der skal anlægges, idet der ved Nyanlæg dog som hidtil udkræves Ministeren for offentlige Arbejders Samtykke.

For at sikre en ensartet og planmæssig Udbygning af Hovedlandevejene foreslaas dog, at Bestemmelsesretten, for saa vidt angaar Hovedlandevejene, tilfalder Ministeren for offentlige Arbejder, hvor det drejer sig om Arbejder, der udføres med Tilskud af Vejffonden, dog skal Ministeren, forinden Afgørelse træffes, forhandle med det paagældende Amtsraad. En tilsvarende Bestemmelse har man ikke anset nødvendig for Landevejenes Vedkommende, men har i Stedet for foreslaaet, at der gives Ministeren Beføjelse til efter indhentet Erklæring fra vedkommende Amtsraad at kunne paalægge dette at udføre saadanne Arbejder paa bestaaende Landeveje, som Ministeren maatte finde formaalstjenlige, samt med Vejnævnets Tilslutning at kunne paalægge Amtsraadet at anlægge nye Landeveje. Naar man ikke har ment, at en tilsvarende Paalægsbeføjelse for Ministeren er tilstrækkelig for Hovedlandevejenes Vedkommende, har dette sin Aarsag deri, at et Paalæg til et Amtsraad om at udføre et bestemt Arbejde ifølge Forholdets Natur maa blive en Undtagelse, medens man for Hovedlandevejenes Vedkommende netop lægger Vægt paa, at Centralstyrelsen dog faar Mulighed for at vise et selvstændigt Initiativ med Hensyn til Hovedlandevejsnettets planmæssige Udbygning. For ogsaa i dette Tilfælde at sikre Amtsraadens Indflydelse har man — hvad der i øvrigt bør være en Selvfølge — fastslaaet, at Ministeren, forinden Bestemmelse om de paagældende Anlægs Udførelse træffes, skal forhandle derom med vedkommende Amtsraad.

I Henhold til § 15 i Vejloven af 1867 skal Ministeren for offentlige Arbejder give sit Samtykke til Anlæg af nye Landeveje og til Ændringer i bestaaende Landevejes Retning eller Bredde. Da Bestemmelsen om, at Ministeren skal godkende Ændringer i en Landevejs Bredde, har været opfattet saaledes, at Arbejdet kun skal godkendes af Ministeren, saafremt Vejens Areal udvides, har der bestaaet det urimelige Forhold, at en Landevej kunde ombygges fuldstændigt uden Ministerens Godkendelse, naar blot det skete inden for Vejens hidtidige Grænser, hvorimod Ministerens Godkendelse skulde